

La tria per Andreu Loncà

BELLAGUARDA

A Bellaguarda feren una jornada d'estudis literaris. Sospitava que fóra molt endogàmica, però va resultar eufòrica, alegre i instructiva. El senyor Àlex Broch, jubilat, crític de venerables cabells blancs tirats enrere, senyor de la Bellaguarda, va auspicar una trobada de format acadèmic, però portada sense pretensions vanes, amb la connivència i l'ajut de l'Associació Cultural de les Garrigues, els ponents convidats -alegres d'explicar-se davant un públic curiós i heterogeni- i l'ajuntament de Bellaguarda. Excepció feta dels molins de vent, l'entorn és d'una bellesa clara; el dia fou rutilant. La companyia, sempre amable. Les ponències, instructives. Els estímuls foren extensos i difícils de sintetitzar en un sol paper. Així que el lector haurà de conformar-se amb unes imprecisions forçosament genèriques. Al dematí, les con-

verses i exposicions versaren sobre la força de la veracitat de les ficcions i sobre les raons humanes, senzilles, gens altisonants que duen els que escriuen a estampar un llibre. Emili Bayo recordà que *Les premonicions* fou escrit per al seu fill o perquè el fill pogués llegir una novel·la del pare. Jaume Pont recordà que el seu *Llibre de la frontera* acabà sent una clara realitat: s'hi inventava uns poetes que, vistos des d'ara, semblen més reals que la mera realitat.

Al vespre, els discursos de Vidal Vidal acabaren derivant cap als estereotips de gènere -els homes desorientats i sentimentals!- i cap a les idees donades. Jordi Coca explicà molt bé el teatre de Palau i Fabre, en virtut de la idea de la cultura literària viscuda, sentida, palpitant o l'animal mort, que sol ser l'habitual en la cultura

PRIMER ENCONTRE D'ESCRITORS I CRÍTICS.

Bellaguarda

20 de setembre del 2014

acadèmica. Àlex Broch explicà la vida prèvia de Miquel Martí i Pol com a crític, i com a poeta de poesia social publicat tardanament. El que s'escriu i es publica acaba tenint, passats els anys, més entitat que no pas allò que es veu i es viu: "Don Quixot té més força que José Bono, manxecs els dos", acotà Jordi Coca.

A la cloenda, l'actuació del grup Cassigalls, una immersió súbita en el Pedrolo dels anys de la dictadura. Teatre realista, de propagació d'idees, evocatiu d'un temps juvenil.

I, en acabat, Ramon Badia, de Pagès Editors, puntualment venia relats a les senyores lectores de Bellaguarda. Per un dia, aquella sala polivalent semblava una universitat popular, com la que organitza a Caen el filòsof Michel Onfray.